

ကုန်မ

ငြိတွယ်ခြင်း

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

“ရွာပြင်ထန်းတောမှာ ကိုထွန်းတင် ထန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့တဲ့”
ဟယ်လုပ်ကြပါဦး၊ ပြေးကြပါဟဲ့၊ သူအိမ်ကိုလည်း အကြောင်းကြားပါဦး၊
မြမြဝတော့ သားသမီးသုံးယောက်နဲ့ဒုက္ခရောက်ပါပြီ” အကြီးကောင်လေးက
ကျောင်းတောင်ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှာဖွေကျွေးနေတဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး
မားမားမတ်မတ် မရပ်နိုင်ရင် တစ်မိသားစုလုံး ကဆင့်ကလျား ဖြစ်ပါပြီးဟယ်”

အုတ်အော်သောင်းနင်း အော်ဟစ်ပြေးလွှားရင်း အသံဗလံတွေက
ပေါင်းစုံ။

ကိုထွန်းတင် အမလေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊
ကူကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး၊ သူသေလို့ မဖြစ်ပါဘူးတော်၊ သူသေရင် ကျုပ်တို့
ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ကိုထွန်းတင်” ဟဲ့ မြမြဝကို ခဏဆွဲခေါ်ကြစမ်း လူနာကို
လှည်းပေါ်တင်ပြီး တိုက်နယ်ဆေးရုံသွား ရမယ်”

ဒါ သတိမေ့နေတာ၊ သေတာမဟုတ်သေးဘူး၊
ဆေးရုံအချိန်မီရောက်မှဖြစ်မှာ၊ အကြီးကောင် သာဓက ရောက်မလာသေးဘူး လား”

အခုမှမြို့ ကိုအကြောင်းကြားတုန်း၊ စာမေးပွဲဖြေရင်းတန်းလန်းနဲ့
ပြန်မှလာနိုင်ပါ့မလား”

မလာလို့ ဖြစ်မလား၊ ဖအေက ဒီမှာသေမလိုဖြစ်နေပြီး ဖအေသာ
ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ကျောင်းတောင်ဆက်တက် လို့
ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟဲ့ အဲ့ဒါတွေပြောမနေနဲ့ မြမြဝကို နောက်လှည်းနဲ့ခေါ်လာခဲ့

လူနာကပိုအရေးကြီးတယ်”

ရွာထဲက လူတွေရဲ့စည်းလုံညီညွတ်မှုဖြင့် ဦးထွန်းတင် ဆေးရုံရောက်သွားသည်။ ဆေးစစ်မှုရဲ့ အဆုံးမှာ အသက်ဆုံးရှုံးမှုမဖြစ်နိုင် သော်လည်း ခါးအောက်ပိုင်းကတော့ လှုပ်လို့မရအောင် လူသေတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“အမေ အမေ အဖေ ဘယ်လိုဖြစ်”

“သား”

သားကြီးကို ဖက်ကာ ဒေါ်မြမြေဝ ချုံးပွဲချကာ ငိုပစ်လိုက်၏ အဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်လွန်းတာကြောင့် သာဓက သွေးပျက်တုန် လှုပ်နေဆဲပါ။

“ အမေ ”

“သားကြီးရယ်၊ အမေတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ အမေတို့ ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ ကမ္ဘာပျက်ပြီ ဘယ်လိုရပ်တည်ကြမလဲ၊ ဘယ်လို ရှေ့ဆက်ကြမလဲ”

“အမေရယ် ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခထက် အဖေဒုက္ခက ပိုကြီးမှာပါ၊ အဖေဝေဒနာတွေက ပိုဆိုးပါတယ် အမေရယ်”

သာဓက ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ ထန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျသော အရှိန်နှင့် ခါးရိုးကျိုးသွားသည်။ အဖေဘဝက ရှင်လျက်နှင့် သေသွားရ သလိုပါပဲ မဟုတ်ပါလား။

ပိုင်ဆိုင်သမျှလယ်ဧကတွေ၊ ထန်းပင်တွေရောင်းချ၍ ကုသပါသော်လည်း အဖေရောဂါ ဝေဒနာပျောက်ကင်း သက်သာလာခြင်းမရှိ။

အခန်း (၂)

“ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ဘယ်သူက မျှော်လင့်ထားမှာလဲ၊ သူ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာကျွေးတာကို သက်တောင့်သက်သာပဲ နေစားလာခဲ့တာ အခု ဒုက္ခိတဖြစ်တော့ ဘာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတက်တော့အောင်ပဲ၊ သားကြီး အမေဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပြောပါဦး”

သားအကြီးဆုံးမို့ အမေအားကိုးတကြီး မေးဟန်တူသည်။ သူ အမေ့ကို ဘယ်လို ဖေးမအားပေးရမှန်း မသိပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိသေးသော အေဝးသင် ဒုတိယနှစ်ကို ပြီးဆုံးအောင်မဖြေရသေးသည့်သူ။

“သားကို မြို့ကောလိပ်မှာ နေ့ကျောင်းပဲ တက်ခိုင်းချင်တာ သူဌေးသားတွေလို တက္ကသိုလ်ကြီးကြီးမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့တက်၊ ဘွဲ့ရပြီးဆိုရင် အဖေ နဲ့ အမေက ဘေးကနေခါတ်ပုံတွဲရိုက်၊ ပြီးရင် ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှာ ပုံကြီးချဲ့ထားတဲ့ ခါတ်ပုံကြီးကို ချိတ်၊ သားကို အဖေက အဲလိုထားချင်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သားရယ် အဖေက သားတို့ကို လူတန်းစေ့အောင် မထားနိုင်တဲ့ တောသားငွေ့ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ အဖေ စိတ်မကောင်းဘူး သား”

အဖေပြောခဲ့သည့် စကား၊ ဒါပေမဲ့ အဖေက နိုင်တဲ့ဝန်ဖြင့် မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့ပါ သည်။

သူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတာ နှင့် တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ဆိုင်ကယ် ဝယ်မပေးနိုင်သော်လည်း အေဝးသင်နှင့် ဘွဲ့တစ်ဘွဲ့ ရအောင် ယူပါသား၊ ရယ်လို့ပြောပြီး အဖေ ပင်းပန်းတကြီး အလုပ်ပေါင်းစုံ လုပ်ခဲ့သည်။

အမေ့ကိုလည်း အိမ်မှာ အချက်အပြုတ် အဖွတ်အလျှော်မှလွဲ၍

လယ်ထဲယာထဲ အဆင်းမခိုင်းခဲ့။

“ဝေက မြို့သူအချောအလှ၊ တောလုပ်တောကိုင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဘယ်လုပ်နိုင်မှာလဲ၊ မင်းတို့သားအမိတွေ မငတ်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ ပိုလျှံချမ်းသာအောင် မထားနိုင်ပေမယ့် လူတန်းစေ့တော့ နေရပါစေမယ်ကွာ”

ကိုယ့်ရှေ့မှာပင် အမေ့ကို တန်ဖိုးထားသော စကားတွေပြောခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်လည်း သာဓကနဲ့ အမေ မျက်နှာမငယ်ခဲ့ရပါ။

အဖေ့မှာ မိဘအမွေအနှစ် လယ်ဧကအနည်းငယ်နှင့် ထန်ပင်တွေလည်းပိုင်သည်။ ဆွေမျိုးစပ်တက်လျှင် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်း သော အမေနှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ မိဘတွေက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အနေနှင့် ပေးခဲ့တာ ဟုပြော၏ ။

အခုတော့ အဲဒါတွေလည်း မရှိတော့၊ တစ်သက်လုံး ရှာဖွေလာ သမျှတွေက တစ်ခဏတည်းနှင့် မီးလောင်ပြာကျသလို ကုန်သွားခဲ့ သည်။

“သားကြီး”

“ဗျာ ဗျာ အမေ”

အတွေးလွန်နေတာ နှင့် အမေ မေးတာကို မဖြေရသေးမှန်း အခုမှ သတိရသည်၊ မျက်ရည်ဝဲနေသော အမေ့လက်ကလေးကို နှစ်သိမ့် အားပေးသလို သာဓက ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏ ။

“အမေ သားတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာပဲ ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့၊ အဖေ့ ကို ဆေးကုဖို့ ညီလေးနဲ့ ညီမလေးကို ကျောင်းဆက်ထား ဖို့ သားအလုပ်လုပ်မှာပေါ့”

သားရယ် သားအဖေက ငါ့သားကြီး မအေတူလို့ မြို့သား တွေလိုချောတယ် ခန့်တယ်ဆိုပြီး ဘာအလုပ်မှ မခိုင်းခဲ့လို့ သားကဘာ အလုပ်

လုပ်တက် ကိုင်တက်မှာလဲ၊ ကျောင်းလည်းပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပညာရေးက တစ်ပိုင်းတစ်စ၊ သားအဖေ တော်တော်လေးကို စိတ်ထိခိုက်နေတာ”

“ဖြစ်လာတဲ့ဘဝကို မျက်နှာလွှဲပြီး ရင်မဆိုင်လို့မှ မရတာ အမေရယ်၊ သားတို့ အငတ်ခံလို့လည်း မရဘူးလေ၊ ဒုက္ခိတဖြစ်သွား တဲ့ အဖေကို အားပေးနှစ်သိမ့် ရမှာပေါ့”

ဒါတော့ ဒါပေါ့သားရယ်၊ လင်ဝတ္တရား၊ ဖခင်သတ္တရား ကျေခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို အမေတို့ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပေါ့ ဒါပေမဲ့”

ချောင်းစမ်းသောင်ပြင်က ပန်းစိုက်ခင်လေးက ရတဲ့ငွေနဲ့ မိသားစု ထမင်းစားလောက်ပါတယ်၊ အဲဒီ ပန်းခင်းလေးကို အမေ လူငှား နဲ့ ဂရုစိုက်ပါ၊ သားက အဖေဆေးဖိုးနဲ့ ညီလေး ညီမလေးတို့ရဲ့ ပညာရေးအတွက်၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်မယ် အမေ”

“ဟင် ရန်ကုန်ကို”

“ဟုတ်တယ် ရန်ကုန်မှာ သားသူငယ်ချင်း ကျော်သက် ရှိတာပဲ အမေရဲ့၊ သူဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ သူလည်း အရင်ရောက်စက အဆင်မပြေလို့ အလုပ်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းနေတာ အခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီတဲ့၊ ကျောင်းပြီးရင် သားကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာ”

“ဪ တောင်ပိုင်းက မောင်ကျော်သက်ကို ပြောတာလား၊ သူက သားနဲ့အတူတူကျောင်းတက်ပြီး ဆယ်တန်းမအောင်လို့ စိတ်ညစ်ပြီး မြို့တက်သွားတာလေ၊ သုံးနှစ်လောက်တောင်ရှိပြီး ထင်တယ်၊ သွားခါစကအဆင်မပြေဘူးလို့ သူ့အမေပြောပါတယ်၊ လွယ်ပျံ့မလား သားရယ်”

“အခု အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ မလွယ်ဘူးဆိုပြီး ဒီအတိုင်းနေလို့ မှ မရတာ အမေရယ်၊ အိမ်မှာ အိမ်စက်လေးကလည်း ပုဆိုးအပ်၊ ထဘီအပ်နဲ့ ကလေးမုန့် ဖိုးရအောင်လည်းအမေ ချုပ်နိုင်မှာပါ၊ သား ပညာရေး ဆုံးခန်းမတိုင်တာကလွဲရင်

အဆင်ပြေသွားမှာပါ အမေ”

ဒေါ်မြမြေဝ သက်ပြင်းချရင်း မျက်ရည်ဝဲသည်။ အဆင်ပြေပြေရှိနေခဲ့သည့် မိသားစုဘဝ၊ ဒီလိုအခြေအနေ ဖြစ်သွားမယ်လို့ ဘယ်သူ ထင်မှာလဲ။

ကိုထွန်းတင်က သားကြီးကို သိပ်ချစ်ရှာတာ၊

သားကြီးတစ်ယောက်အပေါ်ပဲ အချစ်တွေ ပုံလို့ရအောင်နောက်ထပ်ရင်သေးမယူဖို့ တောင်တိုက်တွန်းခဲ့သူ၊ နောက်မှ သားကြီး ကိုနှစ်ကျော် အရွယ်လောက်မှာ

“မွေးချင်းမောင်နှမ မရှိရင် သားကြီး အထီးကျန်တစ်ကြွက် အဖော်မဲ့ပါတယ် ကိုထွန်းတင်ရယ်၊ သူများကလေးတွေကို အဖော်လုပ် ရတာ လည်း မျက်နှာငယ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ အသက်ကြီးလို့ ဆုံးပါးသွားရင် လည်း မောင်နှမရင်းချာ ဆွေမျိုးသားချင်းရှိမှဖြစ်မှာ ရှင့် မေတ္တာ ကို နားလည်ပေမယ့် သားကြီးအတွက်လည်း စဉ်းစားပေးရအောင်”

မိမိရဲ့ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ထပ်ယူဖြစ်ကြသည်။

အငယ်နှစ်ယောက်က သားကြီးနဲ့ ဆို ဆယ်နှစ်ကျော်စီ ကွာကြ၏ ။ အဲလောက်တောင် တန်ဖိုးထားခဲ့သူက သားကြီး မိဝေးဖေဝေး နယ်ထွက် အလုပ်သွားလုပ်မည့် အကြောင်း သိရလျှင် ဘယ်လောက်များ စိတ်ထိခိုက်သွားရှာမလဲ။

ဒါပေမဲ့ သားကြီးပြောသလို လောကဓံ ဆိုတာကို ရင်မဆိုင်လို့မှ မဖြစ်တော့တာ။

ကြမ္မာဆိုးက နှိပ်စက်မှတော့ အံတုရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။ ဒီ အကြောင်း ကိုထွန်းတင်ကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။

အခန်း (၃)

“ဘာ သားကြီး ရန်ကုန်သွား အလုပ်လုပ်မယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာ၊ သား ကျောင်းလည်းမပြီးသေးဘူး၊ အသက်လည်း ငယ်သေးတယ် ငါ ငါ မခိုင်းရက်ပါဘူး”

“ကျွန်မလည်း ဘယ်လွှတ်ချင်ပါ့မလဲ ကိုထွန်းတင်ရယ် ဒါပေမဲ့ ရှင် ဒုက္ခိတဖြစ်နေတာ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူရှာကျွေးမှာလဲ၊ စားဝတ်နေရေးက ပန်းခင်းကရတဲ့ငွေနဲ့ ကျွန်မ စက်ချုပ်လို့ရတဲ့ငွေနဲ့၊ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ဖြေရှင်းလို့ရတယ်ပဲ ထားဦး၊ ရှင့်ကို ဆေးကုစရိတ်နဲ့ အငယ်နှစ်ကောင် ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်၊ အဲဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဦးထွန်းတင် အံ့ကြိတ်၍ မျက်ရည်တပေါက်ပေါက် ကျ၏ ၊ ကိုယ့်ကို ဆေးကုခဲ့ရတာ နှင့် ပိုင်ဆိုင်သမျှလေးတွေ အကုန်ကုန်သွား သည်ပဲ၊ မိသားစုကို ပြည့်စုံအောင် ထားချင်သည့် စေတနာ မေတ္တာတွေဖြင့် ပင်ပန်းတကြီး ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သမျှတွေ အချိန်အခိုက် အတံ့ ခဏလေး အတွင်းမှာ ပျောက်ပျက်သွားတာမြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“ရှင် ပမ်းလည်းမနည်းနဲ့ စိတ်ဓာတ်လည်းမကျနဲ့ ကိုထွန်းတင် ကျွန်မတို့ မိသားစုအပေါ် ရှင် ဒီအချိန်ထိ တာဝန်ကျေခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ရှင် ဒုက္ခိတဖြစ်သွားလို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ခွင့် ရတယ်လို့ သဘောထားပါတယ်၊ မိသားစုဆိုတာ ဒါပဲလေး ကိုထွန်းတင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ”

“သား”

ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်လေးကို ကိုင်ပြီး သာဓက အဖေ့နားမှာ

ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထူမတ်ပေးမှ ထနိုင်သော အဖေ့ကို ပွေ့ဖက်ထူလိုက်၏ ။

“အဖေ ဘာလို့မျက်ရည်ကျနေပြန်တာလဲ သား စိတ်မကောင်းအောင်လို့ အဖေရယ်”

“သား”

“ဗျာ အဖေ”

“သားကို အဖေ အဆုံးထိတာဝန်ကျေနိုင်တာ အဖေ ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ”

“ဘဝဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ အဖေ၊ ဖြစ်လာသမျှ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ရမှာ လူသားတွေရဲ့ တာဝန်ပါ။ မိသားစုဆိုတာလည်း အပြန်အလှန် ပေးဆပ်မှုရှိရမှာပေါ့ အဖေ မဟုတ်ဘူးလား၊ သားလေး ရန်ကုန်ရောက်လို့ အလုပ်ရရင် အဖေ့ အတွက် ဦးချဲ့လဲလေး အရင်ဝယ်ပေးမယ် သိလား”

“သိတက်တယ်၊ ငါ့သားလေး သိတက် လိမ္မာတာကို အဖေ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေအတွက် အရင်မစဉ်းစားပါနဲ့၊ တနယ်တကျေး မှာ သားကိုယ်သား အဆင်ပြေအောင်နေကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ မိသားစုကို ငဲ့ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်တွေဆိုရင် မလုပ်နဲ့ သား၊ ဘာအလုပ်မှ

မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ပြန်သာလာခဲ့၊ ဒီလိုပဲ ရှိတာလေးနဲ့ ချွေတာစား သောက်ကြမှာပေါ့ သားရယ်နော်”

အဖေ သူ့ ကိုလုံးဝခွဲချင်ပုံ မပေါ်ပါ။ ဆေးရုံတက်နေစဉ် ကာလကလည်း သူ့ကို တစ်နေတစ်ခေါက်တော့ ပုံမှန်လာစေချင်သူ။ သားသမီး သုံးတည်းမှာ သားဦးဖြစ်သော သူ့ကိုသာ အချစ်ပိုဟန်တူ၏ ။

သူလည်း အဖေ့ကို ချစ်ပါသည်။ မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေသော မေတ္တာတွေပေးတက်လွန်းသော အဖေ့ကို လေးစားထိုက် သည်ဟုလည်း သူ

ယုံကြည်ခဲ့သည်။

“အဖေ ဆန်ပြုတ်လေးသောက်လိုက်နော်၊ ပြီးရင် အဖေ့ကို ဆေးတိုက်မယ်”

ခုနက အဖေပြောတာကို နားဝင်ရဲ့လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေသားက ယောက်ျားပါ၊ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှိပါ့မလား၊ မိသားစုအတွက် ဘာအလုပ် မဆိုလုပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

သားက အဖေ့လို တောသားနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး၊ နုနုဖတ်ဖတ် ချောချောလေး၊ တကယ်ဆို ရုပ်ရှင်မင်းသာလုပ်ရင်တောင် ဖြစ်နိုင် တယ်”

“အဖေကလည်း ပြောတော့မယ်”

“အမြောက်ပင့်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေ တကယ်ပြောနေတာ၊ သား အလုပ်ကြမ်းတွေဆို မလုပ်နဲ့”

“ကိုထွန်းတင် ရှင့်သားက ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ အသိဉာဏ်မဲ့ မနိုင်ဝန်တော့ ထမ်းပါ့မလား၊ ဘွဲ့ရပညာတက်လည်းမဟုတ်၊ ဘာလက်မှတ်မှလည်းမရှိ နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေရတဲ့ စာရေးစာချီအလုပ်တော့ မရနိုင်ဘူး၊ ပင်ပန်းသင့်သလောက် ပင်ပန်းမယ်၊ ပင်ပန်းချင်မှလည်း ပင်ပန်းမယ်၊ ရှင် ရမ်းကြီး စိတ်ထိခိုက် မနေပါနဲ့၊ သားကြီး သွားရလားရ မှ နောက်ဆံတင်းနေရင် ပိုမကောင်းဘူး”

ဦးထွန်းတင်မျက်ရည် တွေကျရင် ငြိမ်သက်သွား၏ ။ ကိုယ်က စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့သည့် ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သွားပြီး မို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လည်းမလုပ်ချင်တော့။

မိသားစုအပေါ် အဆုံးအထိ တာဝန်မကျေနိုင်ဘဲ လမ်ခုလပ် မှာ ဒုက္ခပေးမိသလို ဖြစ်ရတာ ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယူကျုံးမရဖြစ်မိ သည်။

ဘဝဆို ဒီလိုမျိုးလား....။

အခန်း (၄)

သားကြီး ဒီနေ့ ရန်ကုန်သွားတော့မည်။ အဝတ်အစားတွေ ထည့်နေသော သားကျောပြင်ကို ကြည့်၍ ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်လောက် အောင် ဆို့နှင့်နာကျင်နေ၏

။

သားကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ နိုင်အောင် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ ရတာ

။

“အဖေ သား ကန်တော့မယ်နော်”

“အေး အေး သားရယ်”

သား မမြင်အောင် မျက်ရည်တွေကို ကပျာကယာသုတ်ရ၏ ။ သား ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးချိန်မှာ မျက်ရည်က ထပ်ကျပြန်သည်။

“ကျန်မာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ငါ့သားကြီး သွားလေရာ လာလေရော ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့၊ ကြံ တိုင်အောင်လို့ ဆောင်တိုင်း မြောက်ပါစေ၊ သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့လို့ သူယုတ်မာနဲ့ လွဲပါစေ သားရယ်”

“ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ အဖေ၊ အဖေ ဘာလို့ ပိုနေပြန်တာလဲ အဖေရယ်၊ သား အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေတာနဲ့ ရွာကို ခဏခဏ ပြန်လာမှာပါ၊ အဖေ အဖေ့ ကို ဂရုစိုက်ပါနော်”

“စိတ်ချပါ သားရယ်၊ အမေတို့ အတွက် နောက်ဆံမတင်းနဲ့၊ သား အဆင်ပြေဖို့ က ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ဪ မောင်ကျော်သက်နဲ့ ရောအဆက် အသွယ် သေချာရရဲ့လား၊ ကားဂိတ်ကို သူလာကြိုမယ်ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရဲ့၊ သူဌေးကို အလုပ်တစ်ခုခု သွင်းပေးဖို့လည်း အကူအညီတောင်းထားတယ် ပြောပါတယ်၊ ကျော်သက်က ဖုန်းတွေဘာတွေနဲ့တောင် ဖြစ်နေပြီး၊ ဟိုရောက်ရင် သူ့ဖုန်းနဲ့ ဒေါ်အုန်းတင် ဆီကနေတစ်ဆင့် အမေတို့ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်မယ်နော်”

“အေးပါ သား လမ်းခရီးချောချောမွေ့မွေ့ ရောက်ကြောင်းနဲ့ အလုပ်အကိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆင်ပြေလား၊ မပြေလား အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်ဖြစ်အောင်ဆက် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ဪ ညီလေးနဲ့ ညီမလေး”

ကျောင်းလွယ်အိတ်လေးတွေနှင့် ထွက်လာသော ညီလေးနှင့် ညီမလေးက သူ့ကို ထိုင်ကန်တော့ကြသည်။ ညီလေးနှင့်ညီမလေး ရဲ့ကျောင်းလွယ်အိတ်နှင့် ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံက သူ့အကျတွေမို့ နှမ်းဖတ်နေသည်။

“ကိုကို အလုပ်အဆင်ပြေရင် လွယ်အိတ်နဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံလေး တွေဝယ်ပို့လိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

“ကိုကြီး နေကောင်အောင် နေနော်၊ ခဏ ခဏလည်း ပြန်လာခဲ့”

“အေးပါ ညီလေးနဲ့ညီမလေး ကျောင်းသွားကြတော့မှာမဟုတ်လား၊ သွားကြလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားပြီးနော် ကိုကြီး”

“ကိုကို သွားပြီး”

“အေး အေး”

ညီလေးနဲ့ညီမလေးကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ပြီးမှ အိမ်ဝထိအောင် လိုက်ပို့လိုက်သည်။ ပြီးမှ အဖေနှင့်အမေနားမှာ ပြန်ထိုင်၍

“သားလည်း သွားတော့မယ်၊ ရန်ကုန်ကားတွေ လမ်းခုလပ် ဆို သိပ်ရပ်ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“သာအေးတို့ မြို့ဈေးသွားမယ့် လှည်းကြိုနဲ့လိုက်မှာဆို”

“ရွာထိပ်မှာစောင့်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“သား ကျန်မာရေးတော့ ဂရုစိုက်နော်၊ တောကအလုပ်တွေ မခိုင်းရက်လို့ မြို့ကိုလွှတ်ရတာ ၊ အမေလည်း စိတ်ချတာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ အမေ၊ သား အရွယ်ရောက်နေပါပြီ၊ သားအတွက် အဖေရော အမေရော စိတ်မပူနဲ့၊ အဖေတို့ အမေတို့သာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ကြပါ၊ အထူးသဖြင့် အဖေ လုံးဝအားမငယ်နဲ့၊ စိတ်ဓါတ်မကျပါနဲ့နော်၊ ဦးချဲ့လံလေးနဲ့သာဆို အဖေ အိမ်ပိုင်ထဲမှာ သွားလို့လာလို့ ရမှာ”

“အေပါကွာ၊ သွားလို့လာလို့ရမှာ၊ အဖေ ဘာအလုပ်လုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ သား ဟိုမှာ အဆင်ပြေပြေနေနိုင်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ် နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

အိတ်ကို ဆွဲပြီး ထွက်လာချိန်မှာ အဖေနှင့်အမေ မျက်ရည်အပဲ သားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရွာကို နှုတ်မဆက်ချင်။ ရွာကလူတွေကို လည်း နှုတ်မဆက်ချင်။

ဒီရွာလေးက သူ့ချက်မြှုပ် မွေးရပ်မြေ။ တစ်နေ့တော့ သူအပြီးပြန်လာမှာပဲ။

“ဟိတ်ကောင် သာဓက အမြန်လာကွ၊ မင်းကိုစောင့်နေတာ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးသာအေး၊ အားနာလိုက်တာဗျာ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းကမြို့သွား အလုပ်လုပ်မလို့ဆို”

ကိုကြီးသာအေး လှည်းပေါ်တက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏ ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးသားအေးရ၊ အဖေက ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ သားကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်မလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အေးကွာ၊ မင်းအဖေက လူရိုးလူတော်တစ်ယောက်ပါ၊ မိသားစုကို ချစ်လိုက်တာမှ တုန်လို့၊ ဘာမှမခိုင်းရက် မပြုရက် သူတစ် ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ ရုန်းကန်ရှာဖွေကျွေးလာတာ”

အဲဒါကြောင့် အဖေ့အပေါ် တစ်လှည့်တာဝန် ကျေအောင် ကျေးဇူးဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ ဗျာ”

“အေး အဲဒါ သားလိမ္မာပေါ့၊ မြို့ကြီးသားပြီး တိုးတက်အောင် မြင်အောင် ကြိုးစားကွာ၊ ကျော်သက်တောင် သွားခါစက သိပ်အဟုတ်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အခု အတော် ဟန်ကျနေပြီ ကြားတယ်၊ ဘာတွေလုပ်တယ်တော့ မသိဘူး၊ ရွာက အေးခင်နဲ့ ရန်ကုန်မှာ တွေ့တော့ ရှုတင်သွားရမယ်ဆိုလား ဘာလား ပြောသတဲ့ကွ၊ ဒီကောင်ရုပ်က ရုပ်ရှင်မင်းသား တော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လူပြက်ပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ် မယ်”

ကိုကြီးသားအေး စကားကြောင့် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်မိသေး သည်။ ပြောရင်းဆိုရင်း ငညိုငနီ အော်ငေါက်ကာ နွားလှည်းကို အမြန် မောင်းလာခဲ့တော့ တစ်နာရီကျော်လောက်အကြာမှာ ကားလမ်းမ ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုကြီးသာအေး ဈေးဘက်ကို ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီကနေပဲ ကားစောင့်တော့မယ်”

“ဟ ကောင်လေးရ၊ ဈေးထဲမှာ ကားဂိတ်ထိုးဦးမှာကွ၊ ဟိုက စီးတော့ ထိုင်ခုံနေရာ ရတာ ပေါ့”

“အလေးအပင်မှ မပါတာ၊ ဒီကပဲစောင့်တော့မယ်ဗျာ၊ သုံးလေးနာရီစီးလိုက်ရင် ရန်ကုန်ရောက်မှာပဲ၊ ဪ ကိုကြီးသာအေး အမေ တို့ကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါဦ၊ တစ်ခါတလေ ကိုကြီးသာအေး ရန်ကုန်ရောက်ရင် လည်းဝင်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် ဟိုမှာ နေရမယ့်နေရာသိရင် အမေတို့ကို

လိပ်စာပေးလိုက်မယ်”

“အေးပါကွ၊ ဘုန်ကြီးလိုအပ်တာ ဝယ်ခိုင်ရင် ငါလည်းရောက်မှာပါ၊
ဟိတ်ကောင် မိန်းမတွေ၊ တန်းခနဲ့ မယူနဲ့နော်”

“အာ ကိုကြီးသာအေးကလည်း”

လှည်းပေါ်ကနေ နောက်လှည့်ကာ ပျော်တက်သော ကိုကြီးသာအေးက
စနောက်သွားသေး၏။ မကြာမီမှာ ရန်ကုန်ကို သွားမည့်
အေးဝေးပြေးဘတ်စ်ကားကြီးလာတော့မည်။

နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် အဖေ အမေ၊ ညီလေ ညီမလေးများ ရှိသော
ရွာကိုစွန့်ခွာ၍ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ရောက်တော့မည်ပဲ။

ဘဝဆိုတာ ပျော်ရာမှာမနေရ၊ တော်ရာမှာ နေရမည့်အဖြစ်မျိုးမို့....။
